

Vit eru júst komin innan úr dýpinum úr Vestmannabjörgum. Kjalarvörrurinn sæst heilt inni hellið

umtökt ferðamál. Í fjarstöðu er landið vakurt, men ekki vakrari enn so mangar aðrar staðir í landinum. Longu tá vit nærkaðust landi fyrstu ferð, beint norðanfyri Múlan, fekk eg sjón fyrir sögn. Hetta landslagið er heilt einastandandi.

Vit stefna inn móti Grönskriðudrangi íð avbjóðandi hyggur eftir okkum. Omanfyri liggur Öksnadalur og beint fyrir norðan Brattaberg, íð livir upp til navnið og meir enn tað.

Vit sigla inn móti brimnum og eg hugsi: »Hann er ekki so svakur at fara inn her«, stoltleikin sigur mær, at eg skal tiga. Við somu kenslu sum tá flogfarið lendir vesturi í Vágum í vánaligum líkindum, merki eg, at báturin fer inn í brimið fram, við taranum og vit eru inni í eini veldugari gróthöll. Kring okkum stendur bergveggurin grønur, svartur og har fuglur er, sæst hvíta skarnið evja niður eftir veggnum. Her er stórsligt og vit standa

bergitkin, íð orðsins rætta týðningi og hyggja eftir skapannarverkinum. Íkki heimsins størstu kirkjur kunnu máta seg við hesa höll.

Eg sita í erva hjá róðursmanninum og siggi, at hann skoytir eitt sindur sindur eftir smala sundinum millum drangin og land. Fyri okunnufólk sær tað heilt ógjörligt út at sigla gjøgnum hetta smala sundið. Men Silja og Palli og sonurin eru staðkend og lítla løtu seinni stefna vit gjøgnum sundið og útaftur norðanfyri. Tað lætnaði.

Vit halda leiðina fram norðureftir og skjótt breiðkast tvær vikur innanfyri okkum. Vit hava lagt Brattaberg aftur um, og innanfyri liggur Djúpadalsgjögv og Dalagjögv. Í erva innanfyri okkum liggur Postulakirkja, íð er 627 metur høg, og yvir okkur stendur Tindur, sum ein impottur, gráur og svartur í tokuni. Hann er 127 metur lægri.

Róðursmaðurin greiðir

okkum frá, at lendið innanfyri okkum ivaleyst man vera besta harupláss í landinum.

Á Dølum er fjarskotin hagi og tí hava vestmenningar havt hús her í mong ár. Tað gamla húsið stendur enn, men teir hava bygt nýtt og betri og hetta verður nýtt, tá teir reka seyð og takast við annað í haga og björgum.

Vit sigla longur norður. Motorurin á Silju er eitt sindur spektur nú, tað ber illa til at njóta náttúruna, tá ferðin er ov nógv.

Vit koma norður um Kneysan og innanfyri okkum liggur ein vik við høgum bergi kring. Her er eins vakurt og stórsligt sum við Grönskriðudrang og eg fari beinanvegin at meta saman við stórar kirkjur úti í heimi. Vestmannabjörgini vinna aftur hesu ferð.

Vit liggja inni á botni og her hómað eitt smalt hol, eg hugsi: »Har fara vit so ikki í gjøgnum, hvussu vikur og vendir.«

Men róðursmaðurin situr róligur og snarar bátinum og eyguni er fest at hesum holi. Mær dámar einki hansara meðferð, hann sleppir ikki holinum. Tað sær út sum hann biðar eftir líkindum. Eg byrji at ivast og so banni eg innantanna, havi hug at blunda. Vit eru á veg gjøgnum holið, tú kann nerta við vegginn í bæði borti. Men Silja heldur seg errin á kósini og kemur útaftur í øllum góðum.

Eg haldi, vit hava vant okkum til dramatikkinn í bjargasiglingini og eg trúgvi øllum, tá fólk hava hug at spyrja um vit nú munnu fara gjøgnum hasa smoguna, ella handan trongan

Silja siglir víðari fram. Fyri okkum liggur eitt sund við steyrrætta bergvegginum innanfyri og drangum innanfyri. Her hevur mátturin aftan náttúruna verið stórtikin í síni skapannargleði. Fyri framman liggur ein sera vakur drangur, sum hóast heilt ósekur, næstan er vörðin til ein eina illbøn í Føroyum. Tað er Heygadrangur, við lundalandi og lívi frá fjøru til tind.

Innan drangar og sker í Vestmannabjörgunum. Innanfyri steyrrætti bergveggurin

Fuglur situr á rókunum, lomvigi, teisti og rita og í lundalandinum hava lundarnir úr at gera. Teir hava júst tikið bergið. Men vit fáa at vita, at fuglaliðið nú kann ikki samanberast við fyrr í mongd. Dálking, lítið æti og onnur viðurskiftir í náttúrunum hava nærum týnt lomvigan. Vestmenningar søkja ikki nógv björgini eftir fugli. Tá plaga teir at verða í ymiskum lundalondum um summarið, bæði í bergi og í drangum.

Seinasta plássið vit skulu vitja í Vestmannabjörgunum er Seyðskoragjögv. Hendan gjögv er rúmlig, fer mest sum í tvey inni á botni. Norðara gjáarbotnin nýtti vestmenningar fyrri, tá teir røku lomviga á land og síðan kiptu hann. Lomvigin var spakur og fór undan inn í gjónna. Inni á mølini stóðu menn og tóku imóti. Seinast vestmenningar fingi lomviga á hendan hátt var fyrst í sekstíárunum.

Á veg heimaftur bjóðaði

Palli kaffi og vit sigldu fram við Slættanesi og sóu heldur óhugaligu sjónina av eini deyðari bygd, íð bert livnar nakrar dagar um summarið.

Eg biði lesaran halda mær til góðar, skuldi okkurt staðarnavnið verið komið skeivt fyrri, tá tað verður sett í samband við hendingar á míni fyrstu ferð í Vestmannabjörgunum. At enda, tú hevur sæð lítið av Føroyum, hevuyr tú ikki sæð Vestmannabjörgini. Tey eru veldug.

Út fyrir Vestmannabjörgum. Ein perla í føroysku náttúruni

Silja er vælegnað til familjuútfærð undir björgini, børnini trívast umborð